

Csak a falak álljanak egyszer...

Az állami pályázati források elapadtak, így a társadalom összefogásában bízunk az alapítvány, amely egyházi működtetésű rehabilitációs védőotthont kíván építeni Szegeden értelmi fogyatékos és halmozottan fogyatékos fiatalok számára. Az alapítvány javára szegedi művészek alkotásait ajánlották fel, amelyeket a Korda utca 18. alatti nyílt kiállításon a támogatók megvásárolhatnak.

Az Értelmi Fogyatékos és Halmozottan Fogyatékos Fiatalok Egyházi Otthonának Alapítványa elérkezettnek látta az időt, hogy a társadalmi nyilvánosságához forduljon az értelmi fogyatékos fiatalok számára felépítendő száz férőhelyes otthon támogatásáért. Kürti János, az alapítvány kuratóriumi titkára és Holló István kuratóriumi elnök elmondta, hogy az otthon az egyházi szeretet-otthonok módjára működik majd: a bentlakókkal folyamatosan, családias közösségi légkörben fognak foglalkozni.

Az alapítvány 1992 májusában jött létre Gyulay Endre megyés püspök és Kürti János nyugalmazott közigazdász, a Pro Concordia Lovagrend felavatott lovagja kezdeményezésére, 18 szülő részvételével. Surján László, az akkori népjóléti miniszter támogatására méltó feladatnak ítélte a kezdeményezést és mivel szociális közfeladatáról van szó, az építéshez anyagi segítséget helyezett kilátásba. Időközben azonban kormányváltás volt és a korábbi pályázatokon nyerhető összegeket Bokros Lajos visszavonta, így az építkezés nem kezdődhetett meg. Az alapítvány támogatására egy holland katolikus szervezetet szerződés útján 10 millió forintot biztosított, ennek azonban az a feltétele, hogy a külföldről jövő pénz már csak az építkezés befejezését szolgálja. Ahhoz azonban, hogy a falak álljanak, az alapítványnak saját erőből kell pénzt szereznie. Az alapítvány első próbálko-

zása a tegnap nyílt kiállítás, amelyhez hasonlókat később még terveznek. A Kálvária Védőotthon építéséhez már az alapítvány tulajdonában van a Kálvária sugárút 108. alatti 17 ezer 420 négyzetméter területű parkerdős építési telek, amely részben szülői, részben önkormányzati adományból származik. Elkészültek az otthon engedélyezési és kivitelezési tervei is. A létesítmény építésének költsége várhatóan 200 millió forint lesz. Az alapítvány jelenlegi vagyonát a telek árán és az önkormányzati támogatáson kívül magánemberek adományai alkotják. Az otthonépítésbe a svájci-német-osztrák-magyar tagságú Pro Concordia nemzetközi lovagrend is bekapcsolódott, pénzádományával, illetve felszerelésekkel.

A katolikus egyház elvállalta, hogy a megépült otthonházat a Szeged-Csanádi Püspöki Hatóság üzemelteti annak érdekében, hogy az ott lakó fogyatékos emberek életük végéig biztos otthonra leljenek. Az otthon működésével az egyház állami szociális feladatot lát majd el, s az ellátási szerződés megkötésére a megyei közgyűlés már 1994-ben szándéknyilatkozatot fogadott el. E szerződés alapján lehet majd a működéshez normatív támogatást igényelni a Népjóléti Minisztériumtól. Egy rendelkezés szerint a szociális bentlakóknak bizonyos összegű hozzájárulást kell fizetni, a Kálvária Védőotthon azonban nem kíván a törvényi előírásnál kívülről belépőt szedni. A létesítmény nem csak a régió, de a város szociális rendszerében is akut problémát old meg, így a szegedi önkormányzat is támogatja a rehabilitációs otthon megépítését.

Az alapítvány kuratóriuma kéri a nemeslelkű adományozni szándékozókat, hogy lehetőségeik szerint támogassák az otthon megépítésének célját. Az adományozott összeg befizethető a 10300002-28512301-70073285-ös számú számlájára. Az alapítvány számlájára befizetett összeg 30 százaléka az adóból leírható.

S. P. S.

Védőszárnyak a Kálvárián

Nekik (is) otthon akarnak teremteni. (Fotó: Miskolczi Róbert)

Tegnap délután nyílt meg a Korda utca 18-ban az a jótékony kiállítás és vásár, amelynek bevétele az értelmi fogyatékosoknak létesítendő otthon építési költségeinek előteremtését szolgálja. Az otthon a Kálvária sugárút 108-ban vásárolt telken épülne, az előzetes számítások szerint 200 millió forintos költséggel. Az otthon létrehozását szorgalmazó és támogató alapítvány az Értelmi Fogyatékos és Halmozottan Fogyatékos Fiatalok Egyházi Otthonának Alapítványa a beruházási költségeket pályázatok útján és adományokból szeretné előteremteni. A szombaton és vasárnap délelőtt 10 órától délután 18 óráig nyitva tartó kiállításon a szegedi és szeged környéki képzőművészek közel 50 alkotása tekinthető illetve vásárolható meg.

A kiállítás kapcsán kérdeztük a fogyatékos otthonának felépítését szorgalmazó alapítvány kuratóriumi titkárát, Kürti Jánost

arról, miért is vált sürgőssé a védőotthon felépítése?

– Először fontos elmondani, hogy a Kálvária Otthon nem azoknak létesülne, akiket igen súlyos szellemi fogyatékossgal vert meg a sors, mert számukra vannak otthonok, ahol az állapotuknak megfelelő szakszerű ápolásuk biztosított. A „Kálvária” azoknak az enyhén szellemi fogyatékos embereknek az otthona lesz, akik képesek önmaguk ellátására, tehát önállóan esznek, tisztálkodnak, egyszerű munkákra alkalmasak. Ők azok, akik kikerülve a fogyatékos iskolájából, az idősok számára létesült szociális otthonokba kényszerülnek, nem pedig olyan szociális intézményekben kapnak helyet, ahol a foglalkoztatásuk megfelelő gondoskodás mellett megoldható. Létezik persze ilyen otthon az országban, ahová másfél millió forint a belépődíj. Ez a többség számára irreális összeg. Sürgetővé teszi a szegedi otthon megépítését az is, hogy azokat a munkahelyeket, ahol eddig az enyhén fogyatékos fiatalokat foglalkoztatták, megszüntették. A szellemi fogyatéko-

sok nagy része az utcára kerül(t), családjuk viszont nem képes elfoglaltságot találni számukra.

● **Milyen nehézségektől kímélné meg az otthon a szülőket, a hozzátartozókat?**

– Manapság az egészséges gyermeket nevelő szülőnek is nagy gondja, hogy mi lesz a gyerekeivel, ha vele valami történik. A szellemi fogyatékos gyereket nevelő szülőnek több félnivalója van, hiszen az ő gyermeke segítség, gondoskodás nélkül jószerével életképtelen, s megannyi veszélynek van kitéve a világban. Ezért elsősorban biztonságot jelent a szülő számára, ha védőotthonban tudja gyermekét, s biztos lehet abban, hogy gyerekeiről az ő halála után is gondoskodni fognak. Olyan otthont szeretnénk létrehozni, ahol a szellemileg vagy szellemileg és testileg egyaránt sérültek életük végéig megfelelő körülmények között, megfelelő gondoskodásban részesülnek és ahol a mentális képességeiknek megfelelően foglalkoztatják őket.

● **Mi szerepel a szakmai programban?**

– Logopédiai foglalkoz-

tatás, a mentális képességeknek megfelelő munka, például könyvkötés, egyházi kegytárgyak összeállítása, konyhakerti munka, állatgondozás az otthon háztájijában. A lényeg az, hogy az ott lakók hasznossá tehesék és elfoglalhassák magukat.

● **Felmérték már, hány embernek lenne szüksége arra, hogy a Kálvária Otthon befogadja?**

– Nem lehet tudni, hogy hány enyhén fogyatékos ember él a dél-magyarországi régióban. Ám alighogy elterjedt a híre a védőotthon létesítési tervének, már 54-en jelezték, hogy szeretnék gyermeküket, hozzátartozójukat itt elhelyezni. Az alapítvány orvosi bizottsága dönt annak idején arról, hogy kik vehetők fel el az otthon közösségébe.

● **Hány embernek tudna majd helyet adni?**

– Száz férőhelyesre tervezük az otthont, kétágyas szobákkal, foglalkoztató és kulturális helyiségekkel, fedett szabadtéri színpaddal, hiszen az értelmi fogyatékos emberek nagyon szeretnek szerepelni. Számukra ez az egyik legnagyobb öröm.

K. K.

A szabad ég alatt

● **Munkatársunktól**

A Dr. Szemerédi Orvosi Kft. Korda utca 18. alatti szakrendelőjének kertjében tekinthetik meg az érdeklődők ma és holnap délelőtt tíztől este hat óráig a tizenegy szobrászművész közel negyven alkotását. A kiállító művészek: Albert Ildikó, Barta András, Bánvölgyi László, Beliczay Mária, Fritz Mihály, Füz Vera, Kalmár Márton, Kiss Jenő, Makk József, Popovics Lőrincz és Szathmáry Gyöngyi. Céljuk: lehetőséget adni az Értelmi Fogyatékos Fiatalok Alapítványának támogatására, a Szegeden és a megyében élő és dolgozó művészek alkotásainak bemutatása, valamint hagyományteremtés az elesettek, betegek megsegítésére évenkénti jótékonyági rendezvényeik által. Alább néhány kiállított és megvásárolható műalkotást láthatunk.

Barta András: Párbeszéd – szobor (terakotta)

Bánvölgyi László: Szent István – szobor (bronz)

Albert Ildikó: Salome – kispasztika (bronz)

Makk József: Nyaur macska – szobor (kő). (Fotó: Miskolczi Róbert)

Vevő volt a Délmagyar

● **DM-információ**

A jótékony célú kiállításon a Délmagyarország Kft. megvásárolta Kalmár Márton szobrászművész Gyermek című ötrészes sorozatát.

Sz. C. Sz.

● Jótékony célú kiállítás a Korda utcában

„Ne érezzék, hogy sérültek”

A tizenegy kiállító szobrászművészből hatot kérdeztünk meg arról, hogy ki miért tartja fontosnak a betegek, elesettek, sérültek megsegítésére szerveződött jótékony célú tárlatot. Volt, aki személyes élményéről, volt, aki a tárlat többretegűségéről beszélt. Kiss Jenő véleményével mindenki egyetértett: „a segítségadásnál nincs természetesebb dolog a világon”.

Bánvölgyi László: – Néhány évvel ezelőtt egy intézetben találkoztam értelmileg sérült fiatalokkal. A munkám során nap mint nap láttam őket, s az élmény megráztott, elgondolkodtatott. Sajnos, ebben a rohanó világban hajlamosak vagyunk megelégedni a betegekkel, azokról a fiatalokról, akiket én is láttam. Ezek az emberek ránk vannak utalva, tőlünk várják a segítséget, s azt hiszem, a mostani kiállítás megfelelő alkalom arra, hogy segítségünk életükön.

Beliczay Mária: – Itt és most nem arról van szó, hogy a tévéképernyőn meg-

jelenik egy számlaszám, amin keresztül el lehet juttatni a pénzádományokat az arra rászorulóknak. Itt és most úgy lehet segíteni másokon, hogy a tárlatlátogató, ha vásárol, saját otthonát is gazdagíthatja egy értékes és szép kispasztkával, domborművel. S ne felejtjük el: ez a műalkotás mindig emlékeztetni fogja a vásárlót nemes cselekedetére! Itt és most nem pusztán csekkokról és pénzről van szó, hanem egy többretegű segítségadásról, amely az egyház, az orvostársadalom és a képzőművészek közös munkájának eredményeképpen jött létre. Természetesen ebben a konszultációban a vásárlók is támogatókká válnak. Úgy vélem, hogy minden kiállítás felér egy kultúrmisszióval, hiszen szellemi értékekkel gazdagítjuk környezetünket. A mostaninál az jelenti a pluszt, hogy a rászorultakon is segítünk. Ma Magyarországon nagyon sok a beteg és szegény ember, de talán közülük is a legkiszolgáltatottabbak a sérült gyermekek. Remélem, hogy visszhangra talál kezdeményezésünk, és sokan látogatnak el

a hét végén a Korda utca 18. szám alá.

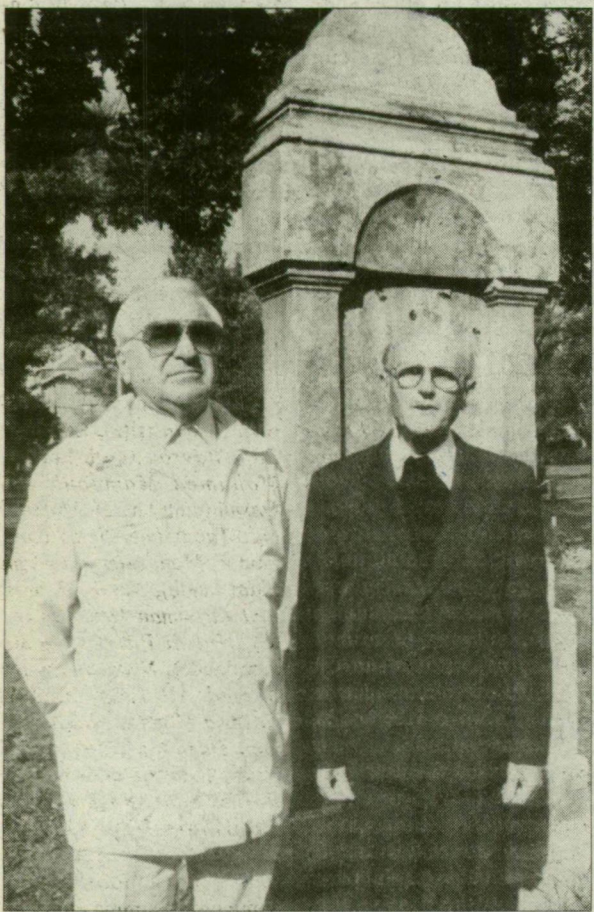
Szathmáry Gyöngyi: – Huszonnégy évig semmit sem hallottam, s nemrégiben nyertem vissza a hallásomat, hála Ribányi Ottó professzornak. Éppen ezért teljesen együttérzek a sérült gyermekekkel. Én egyébként már korábban is részt vettem jótékony célú kiállításokon, és szívesen ajánlottam fel alkotásaimat, mert úgy éreztem, hogy ez az érzem ma is, hogy ezeknek az embereknek segítséget kell adni ahhoz, hogy beilleszkedjenek a társadalomba, az életbe. A lényeg: ne érezzék, hogy sérültek, mert az bizony sokuknál frusztrációt okoz. Rendkívül fontosnak tartom, hogy minél több támogatást kapjanak azok az intézmények, ahol sérült emberekkel foglalkoznak.

Kalmár Márton: – Már nem egy karitatív kiállításon vettem részt, s megmondom őszintén, ha felkértek, mindig gondolkodás nélkül ajánlottam fel alkotásaimat. S hogy ezt miért tettem és teveszem mind a mai napig? Nos, senki sem tudja, mikor kerül olyan helyzetbe, hogy

ilyen és ehhez hasonló segítségre, támogatásra lesz szüksége. Ha a felajánlással tudok valakin segíteni, akkor örömmel teszem. A másik: szerintem ez a kiállítás lendítőkerék lehet a művész-közönség kapcsolatban, hiszen itt és most az alkotás(ok) megvásárlásával a műértők nemes célt is szolgálnak. Ez a támogatási rendszer egyébként a polgári demokráciákban nagyon jól működik, s csak remélni tudom, hogy ez a gyakorlat – az adóügyi problémák rendezése után – nálunk is elterjed.

Fritz Mihály és Barta András: – Nem az első jótékony célú kiállításon veszünk részt. Alkotásainkat úgy válogattuk, hogy azok egyrészt tartalmilag is megfeleljenek a tárlat eszméjének, másrészt a műértőt is vásárlásra késztessek, hiszen csak így tudunk segíteni az elesetteknek.

Kiss Jenő: – Úgy érzem, hogy a beteg, sérült gyermeknél nincs szívósorítottabb látvány. Segíteni kell rajtuk, önzetlenül, hiszen a segítségadásnál nincs természetesebb dolog a világon.

Kürti János kuratóriumi titkár és Holló István móravárosi plébános. (Fotó: Miskolczi Róbert)